

var en medvirkende Aarsag til, at man gik ind paa et Kompromis, om jeg saa maa sige, med de nordjydske Fiskere, idet vi nemlig ved at indgaa dette Kompromis fik Tilsagn om, at man fra Ledelsens Side indenfor Fiskernes Kredse vilde gøre alt muligt, for at Loven skulde blive overholdt. Det er nemlig meget vanskeligt at faa en Fiskerilov overholdt, dersom Fiskerne i al Almindelighed ser deres Fortjeneste ved at bryde den. Det drejer sig jo her om et ret stort Areal, nemlig om Kyststrækningen helt fra Skagen og op til Æbeltoft Vig. Hvis Administrationen skulde være i Besiddelse af Materiel nok til at afpatrouillere denne Strækning, vilde det blive alt for kostbart. Jeg tror, det bedste Middel til at faa Loven overholdt vil være, at Fiskerne selv faar Forstaaelse af, at disse Bestemmelser indføres i deres egen Interesse, og jeg har den allerstørste Tro til, at det vil ske, hvis den her foreslaaede Ændring gennemføres.

Det foreslaas i § 2, at „dersom Overtrædelsen bestaar i Brug af et Fiskeredskab, hvis Benyttelse er forbudt paa dansk Søterritorium, bliver Redskabet samt hele den i Redskabet og i Fartøjet værende Fangst at konfiskere.“ Der tages her særlig Sigte paa, om man kommer ind paa det fredede Areal og trækker f. Eks. Trawl, som er forbudt overalt paa dansk Søterritorium. I saa Fald vil ikke alene Fangsten være at konfiskere, men ogsaa Redskabet. „Dersom Overtrædelsen bestaar i Brug af et Fiskeredskab i et Farvand, i hvilket det til enhver Tid eller paa den Tid, paa hvilket Fiskeriet finder Sted, er forbudt at bruge Redskabet“ — det vil altsaa sige Snurrevaaddet — „vil Fangsten være at konfiskere og i Gentagelsestilfælde endvidere Redskabet.“ Jeg mener, det er en udmærket Foranstaltning. Det gælder nemlig om at faa det saaledes, at Lovbryderne ikke kan se deres Fordel ved at bryde Loven. Naar Fangsten konfiskeres, kan Fiskeren ikke have nogen Fordel deraf. Fastsættes der Bøder, kan man maaske sætte dem saa højt, at han heller ikke opnaar nogen Fordel, men saa maa man saa højt op med dem, at de ikke bliver indbetalt, men nærmest, om jeg saa maa sige, afsonet. Det er meget bedre at konfiskere Fangsten, thi saa kan ingen have Fordel af det ulovlige Fiskeri. Naar de paagældende opdages, kan de ikke komme derfra med Fangsten, denne bliver da konfiskeret og sælges til Fordel for Statskassen. Og i Gentagelsestilfælde bliver Redskabet tillige konfiskeret. Man vil derfor være

noget betænkelig ved at gentage en saadan Lovovertrædelse. Jeg hilser i det hele med Glæde denne Bestemmelse.

I sidste Punktum af § 2 hedder det endvidere: „Kan det benyttede Redskab eller Fangsten ikke tilvejebringes, bliver der at tilsvare et Beløb af samme Størrelse som Værdien.“ Det vil naturligvis blive noget vanskeligt at finde Værdien af det Redskab og den Fangst, der ikke kan bringes til Veje. Men det, der her tages Sigte paa, er noget, som jeg ved er sket adskillige Gange: at naar man bliver overrasket ved, at Kontrollen kommer, benytter man sig, belært af Erfaringen, af adskillige Fif, deriblandt det at sænke Redskaberne ned paa Bunden af Havet; naar Kontrollen saa kommer om Bord, har man ingen Redskaber, men man haaber at kunne afhente dem ved Lejlighed. Nu gaar jeg ud fra, at Bestemmelsen skal forstaaes saaledes, at hvis der ingen Redskaber er, afgiver Kontrollen sin Rapport, og Dommeren maa da fastsætte, efter Henstilling af Kontrollen, hvad Redskaber og Fangst er værd. Jeg vil ikke se noget urigtigt i, at det bliver sat til en saadan Sum, at vedkommende ikke ser sin Fordel ved at sænke Redskaberne; i alt Fald vil han jo ikke, hvis han beholder dem, komme til at betale mere, end Redskaberne er værd. Hvad angaar Bestemmelsen om Fangsten, kunde jeg tænke mig, at den er sat ind for det Tilfælde, at den paagældende skulde have faaet nogen Fangst paa et forbudt Areal, ikke er blevet overrasket af Kontrollen, men blevet meldt f. Eks. af en Kollega og saa sejler til en anden By og afhænder Fangsten, hvorfor denne ikke kan tilvejebringes. Ogsaa her vil det jo være et Skøn, der maa anvendes, men jeg kan ikke se noget urigtigt i, om man gaar striks til Værks, saaledes at vedkommende ikke faar nogen Fortjeneste ved at sejle til en anden By end sin Hjemstavn.

Jeg tror i det hele taget, det vil vække stor Tilfredshed indenfor Fiskerierhvervet, om det høje Ting kan gaa med til, at en Ændring som den her foreslaaede foretages. Jeg er dog vidende om, at der, siden den højtærede Landbrugsminister fremsatte dette Lovforslag, er fremkommet Ønsker om, at der maa gøres en Undtagelse for et enkelt Fiskeredskabs Vedkommende. Det vil ses af § 1, at Tobisvaad af Lærred, der drages langs Bunden, er undtaget, og jeg har, uden at vide, hvor stærkt disse Ønsker er begrundet, hørt, at man kunde ønske at faa indført en Bestemmelse om, at Aaledrivvaad ogsaa blev undtaget. Jeg er